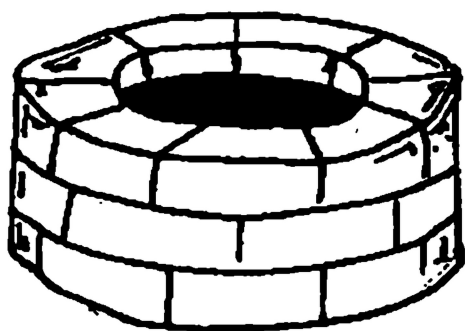

Мъдростта на падишаха

Живял някога един падишах. Той имал огромна страна, над която царувал и огромно богатство. Веднъж той толкова се възгордял от себе си, от своето могъщество и сила, че казал:

– В двореца си влизам – жена ми хубава! В конюшните си влизам – кобилата ми хубава! Царството си поглеждам – царството ми богато и огромно! Явно съм любимецът на Бога!

Щом изрекъл тези думи, от земята излязло едно човече и му казало:

– Царю, кажи кога избираш да имаш честити дни – на младини или на старини?!

Падишахът се замислил и му отговорил:

– И на младини и на старини искам!

– Не може, царю! Животът затова е живот – всеки вижда от всичко!

И като изрекъл тези думи, човечето изчезнало.

Уплашил се царят. Уплашил се и се замислил – толкова мъдро и толкова страшно му звучало всичко. Прибрал се в къщи да разкаже на жена си случилото се.

Но още не се бил прибрал и получил страшно известие – напада го съседният цар с огромна армия. И докато стегне войската си, другият цар започнал да пали, да граби и да опустошава страната. Само за няколко дни стигнал до неговата столица и я превзел.

Нямало накъде, падишахът тръгнал да бяга. Съпругата му паднала при нападението, той помислил, че е убита. Затова той взел само двамата си невръстни сина и побягнал. Цялото му царство било опустошено сякаш за миг!

Бягал падишахът, бягал, пристигнал в друго царство. Там отишъл в най-близкото село и почукал на първата врата за да отпочине. Отворила му една жена, погледнала го и казала:

– О, падишах, как можа да се случи това с теб?!

Уплашил се той: „Тук ме знаят, че съм падишах! Я да бягам!“ И пак побягнал. Бягал, бягал, отишъл в гората. Седнал там със синовете си да отпочине и видял една крава, която нямала опашка. Това било отдавна, тогава хората и животните могли да разговарят. Падишахът попитал кравата:

– Ти защо си се отделила от стадото?